

[Dagmar Andreasen.]

nedsmidler nu sorterer under forureningsministeren, og det er helt i orden, især da jeg kunne forstå af det svar, der blev givet for lidt siden på et andet spørgsmål, at det er meningen, der nu skal gøres noget ved det.

Men levnedsmiddellov er andet og mere end spørgsmålet om tilsætning af kemikalier. Somme tider er jeg lige ved at tro, at det værste ved kemikalierne er, at de camouflerer, hvad det er, vi spiser, så vi får en hel masse tomme kalorier og en masse direkte skadelige fedtkalorier.

Men ligesom det er galt, at forbrugerne præsenteres for en hel del levnedsmidler, der ud fra et ernæringsmæssigt synspunkt er uheldige, for at sige det mildt, er det også urimeligt, at forbrugerne hindres i at få mange sunde levnedsmidler, fordi de ikke må fremstilles. Nogle af forbuddene skyldes, at der føres en protektionistisk landbrugspolitik. Man ønsker fra mejeribrugets side standardiserede produkter over hele linjen. Et mejeri må ikke udvise initiativ. Vil det gerne bringe noget nyt på markedet, bliver konkurrenterne spurgt, og det mejeri, der får lyst til at efterkomme et forbrugerønske og sende fedtfattig mælk eller yoghurt fremstillet på skummetmælk på markedet er hjemfalden til straf. Det samme med det mejeri, der laver yoghurt med hindbær eller kirsebær, og det er naturligvis helt urimeligt set fra et forbrugersynspunkt. Lad os dog se at få nogen konkurrence inden for denne sektor.

Men det er ikke bare mejerisektoren, det er galt med. Der er mange færdige middagsretter, der ikke kan fremstilles, simpelt hen fordi sovsen sorterer under ét ministerium og fiskebollerne under et andet. Vi får aldrig en enkel, overskuelig og tidssvarende lovgivning, før den samles under én styrelse. Jeg har forstået, at det er svært at få et ministerium til at give afkald på et sagsområde, men det er altså nødvendigt, hvis det her skal klares, og det må da være en opgave for en statsminister.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg takker fru Dagmar Andreasen for spørgsmålet og skal indskrænke mig til at henvise til det svar, som ministeren for forureningsbekæmpelse har givet. Jeg vil dog gerne tilføje, at

jeg er ganske enig med fru Dagmar Andreasen i, at vi skal have en bedre koordination af vores administration på de områder, der her er nævnt, og vi skal bestræbe os for at gøre så store fremskridt, som vi kan.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Overgaard Nielsen* til statsministeren:

„Agtter statsministeren at foranledige en ny juridisk vurdering af, om grundlovens § 20 skal ændres, før Danmark kan tiltræde De europæiske Fællesskaber?“

Skriftlig begrundelse.

I kronikker i Politiken og senest i Juristen for november 1971 har professor, dr. jur. Erik Siesby anfægtet professor, dr. jur. Max Sørensens responsum til regeringen af 18. januar 1971: „Forfatningsretlige problemer i forbindelse med Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber“.

Der rejses her så alvorlige indvendinger mod Max Sørensens vurderinger, at det må give anledning til fra andre kvalificerede jurister at indhente yderligere udtalelser om, hvorvidt grundlovens § 20 i sin nuværende form kan danne grundlag for en beslutning om Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber.

Overgaard Nielsen: Den danske grundlov er ikke det papir værd, den er trykt på, hvis ikke dens ånd er levende i befolkningen. Sådan sagde en dansk ambassadør i Buenos Aires ved en grundlovsfest i perioden 1940-45. Og når jeg i dag stiller statsministeren mit spørgsmål, så gælder det både grundlovens ånd og dens bogstav, nemlig om grundloven i sin nuværende udformning dækker eventuel indtræden i De europæiske Fællesskaber.

Professor, dr. jur. Erik Siesby har i sidste nummer af Juristen bestridt dette. Efter en dokumenteret gennemgang af fællesskabsdomstolens domme gennem årene fastslår professor Siesby:

„Fællesskabsretten skal ubetinget gives forrang fremfor medlemsstaternes nationale retsregler ved nationalt forum.“

Der er intet, der tyder på, siger professor Siesby, at grundlovens § 20 er udformet med henblik på dette, og i hvert fald bør man